

N:o 33.

Herr **P. A. H. Stjernspetz**, om ändring i gällande lagstiftning angående förnyelse af in-teckning i fastighet.

Om den stora vigten för fastighetsegare att kunna erhålla sina skuldebref in-tecknade på ett sådant sätt, att de gälla för all framtid, utan att behöfva förnyas, torde meningarne icke vara delade, då räntan säkerligen emot en sådan säkerhet, synnerligast inom halfva bevillnings-taxeringsvärdet, skulle kunna nedbringas till fyra procent och derunder, hvilket bäst synes af den låga ränta, som beqväma papper, med ofta mindre realvärde, för närvarande draga.

De i denna fråga förut väckta motioner, hafva gått ut på en fullständig förändring af vår nuvarande in-teckningslag, då man i dem begärt att *alla* in-teckningar, till och med de redan nu befintliga, skulle göras gällande för all framtid, utan att behöfva förnyas. En sådan fullständig ändring af våra vanor torde hvarken vara lämplig eller nyttig eller af behofvet påkallad.

Ett annat viktigt skäl talar äfven för att icke upphäfva vår nuvarande in-teckningslag. Det är nemligen, utan närmare förklaring, temligen tydligt, att fördelarne af en för all framtid gällande in-teckning endast kan i fullt mått tillfalla en sådan, som ej mycket öfverskrider halfva bevillningstaxeringsvärdet, och att således de in-teckningar, som tagas öfver nyssnämnda värde, ej hafva synnerligt gagn deraf, hvarför vår gamla in-teckningslag för sådana in-teckningar är fullt lämplig och

tillfyllestgörande. Mitt förslag innefattar endast nödiga tillägg till den nuvarande lagen och blefve det härigenom för framtiden två slag af teckningar.

På det att domstolen alltid må veta hvem som är rätt egare af en dylik teckning vid förekommande fråga om dess dödande, äfven som till större trygghet för så väl låntagaren som lånegifvaren, har jag föreslagit att ett sådant skuldebref skall vara ställt till viss man. Man skulle kunna tycka det vara en rätt stor olägenhet, att desse teckningar icke kunde löpa lika lätt »ur hand i hand» som s. k. order-reverser, men, enligt hvad jag nyss ofvan nämnt, torde ständigt gällande teckningar icke tagas längre än till omkring halfva taxeringsvärdet och af gammal erfarenhet veta vi, att sådana vanligen hamna för stående lån i någon hypoteksbank eller kassa, eller möjligen för stående kredit i någon bankinrättning, hvarigenom olägenheten deraf säkerligen komme att sakna betydelse; synnerligast som jag sökt möjliggöra en fullt betryggande transport af teckningen på annan person, hvarvid transportens godkännande af rätten i någon mån påminde om förnyelseåtgärden med våra vanliga teckningar. Öfriga bestämmelser i mitt förslag tala för sig sjelfva.

De tillägg i vår nu gällande teckningslag som för ändamålet behöfde göras, omfatta följande bestämmelser:

1:o Att den af en fastighetsegare i skuldebref medgifna tillåtelse om teckning i hans egendom, gällande för all framtid utan behof af förnyelse, måtte af domstol kunna beviljas;

2:o Att en sådan teckning skulle vara ställd till viss man och icke gälla i annans hand, med mindre än att transporten, godkänd af, så väl den tecknade egendomens egare, som af den sista teckningshafvaren, blifvit vid domstolen företedd och intagen i dess teckningsprotokoll;

3:o Att en sådan teckning måtte kunna dödas, när både den tecknade egendomens egare och teckningens innehafvare, enligt rättens teckningsprotokoll, derom göra ansökan, äfven om teckningshandlingen förkommit och sålunda blifvit dödad, en ny dylik måtte kunna beviljas till samma person och på enahanda belopp och vilkor samt med samma förmånsrätt som den förkomna teckningen;

4:o Att samtidigt med en sådan tecknings intagande i domstolens protokoll, äfven de i egendomen före densamma varande gravationer, måtte å det tecknade skuldebrefvet af domaren antecknas, i sammanhang med påskriften om den verkställda teckningen.

Lösen för en dylik tecknings verkställande borde naturligen

sättas högre än för en vanlig sådan, synnerligast som gravationerna äfven blefve intagna i handlingen.

Öfverlemnande åt Riksdagen och dess utskott att tillsätta andra än de af mig föreslagna bestämmelser eller ock att utesluta några af desamma, samt att möjligen förändra några af paragraferna i vår nu gällande inteckningslag, vågar jag sålunda föreslå:

att i vår nu gällande inteckningslag måtte införas nödiga bestämmelser för medgifvande af rättighet åt fastighetsegare att låta inteckna sin fasta egendom, äfven på ett sådant sätt att inteckningen förblefve gällande utan att behöfva förnyas.

Stockholm den 26 januari 1888.

P. A. H. Stjernspetz.
